

Joan Julià inaugura dissabte a la Rectoria Vella una exposició de mig miler de ràdio transistors

■ La mostra es podrà visitar fins l'11 de març i Julià oferirà visites guiades cada dissabte a les 7 de la tarda

REDACCIÓ
Sant Celoni

Aquest dissabte, 28 de gener, a les 7 de la tarda, s'inaugura a la Rectoria Vella de Sant Celoni una mostra del celoní Joan Julià sota el lema de 'El món dels ràdio transistors'. En aquesta exposició Julià mostrarà part de la seva col·lecció de ràdio transistors, uns 500 exemplars, tots nous i en bon estat. Per aconseguir-los, Julià ha hagut de fer un llarg treball de recerca, d'anys de durada, per elaborar un llistat dels que volia aconseguir, triar els més representatius i, finalment, adquirint-los. La mostra es podrà visitar fins l'11 de març els dijous, divendres i dissabtes de 5 de la tarda a 8 del vespre i diumenges i festius de dos quarts de 12 a dos quarts de 2 del migdia i de 5 de la tarda a 8 del vespre. A més, cada dissabte, de 6 a 7 de la tarda, Joan Julià oferirà una visita comentada. Joan Julià Enrich és pèrit industrial electricista, de la promoció de 1952 de la Universitat Industrial de Barcelona, i al llarg de la seva carrera professional ha ocupat diferents càrrecs en empreses d'electricitat i electrònica fins que l'any 1996 es va jubilar. Fa uns 50 anys que es va establir a Sant Celoni. S'ha interessat per la ràdio des de la infantesa i als anys 70 es va convertir en ra-

dioaficionat amb l'indicatiu EA3BKS. Ha estat fundador i primer president de l'Associació Cultural Amics de la Ràdio.

Julià és autor dels llibres 'Radio: historia y técnica' (1993), 'Radios españolas' (1999), 'Radios y altoparlantes' (2000), 'Radios: emisoras y receptores' (2004) i ha publicat articles sobre ràdio a diverses revistes tècniques. També col·labora com a historiador al programa 'L'altra ràdio', de RNE R4.

El Museu Julià de la Ràdio compta amb uns 1.500 aparells receptors

Des de 1985 ha realitzat més de 25 exposicions amb els aparells de ràdio de la seva col·lecció, amb la participació de la Unión de Radioaficionados Españoles, Fira Internacional de Barcelona, la Caixa, EAJI Ràdio Barcelona, Generalitat de Catalunya, Ministerio de Comunicaciones, Museo Nacional Reina Sofia, Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, Cabildo Insular de Tenerife i El Corte Inglés. El 1995 una part de la seva col·lecció es va poder veure a la Rectoria Vella de Sant Celoni, a la mostra 'Temps de ràdio. Re-

La Rectoria Vella acull aquesta mostra de Joan Julià del 28 de gener a l'11 de març (ADBIM)

ceptors del Museu Julià de la Ràdio'.

El Museu Julià de la Ràdio, la seva col·lecció particular formada per uns 1.500 aparells, va romandre obert al públic a Sant Celoni fins al 1996. El 2006 la col·lecció va passar a ser propietat del Museu Nacional de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, amb seu a Terrassa. Apassionat pel món de la ràdio, Julià s'ha especialitzat darrerament en els transis-

tors. En aquesta mostra presenta part de la seva nova col·lecció de ràdio transistors i està classificada en catorze apartats (històrics, espanyols, portàtils, miniatura i d'altres) seguint els mateixos criteris del seu nou llibre, 'Radio transistores', actualment en procés d'edició.

Aprofitant la mostra, l'emissora local Punt 7 ràdio ha volgut aprofundir en aquesta exposició i s'han preparat

dos programes especials entorn als ràdio transistors amb una conversa amb Joan Julià. El primer programa se centra en la revolució que va suposar la introducció d'aquest aparell a la societat i el segon fa una aproximació a les aficions i història lligada a la ràdio de Joan Julià. S'emetraran dilluns 30 de gener i dilluns 6 de febrer a les 10 de la nit. També es podran descarregar, un cop emesos, al web santceloni.cat/radio.

Ball amb Boomerang Duo diumenge a l'Ateneu

REDACCIÓ
Sant Celoni

Aquest diumenge, 29 de gener, a les 6 de la tarda, a la sala gran de l'Ateneu, Boomerang Duo amenitzarà la sessió de ball organitzada per l'Esplai de la gent gran de Sant Celoni i l'Ajuntament. El preu de l'entrada és de 4 euros i a la mitja part els assistents podran degustar coca i una copa de cava. D'altra banda, dijous 2 de febrer, la sala gran de l'Esplai acollirà una nova sessió de ball. Serà a dos quarts de 6 de la tarda i anirà a càrrec de la solista Silvia. En aquest cas, l'entrada també tindrà un preu de 4 euros i s'oferirà un berenar als assistents. Les sessions de cinema que l'Esplai celebra els diumenges començarà, aquest cap de setmana, a les 4 de la tarda.

■ **Mireia Vidal narra el conte 'El peix irisat' a la Biblioteca**

Sant Celoni. Avui, divendres, 27 de gener, a les 6 de la tarda, Mireia Vidal narrarà el conte 'El peix irisat' a la Biblioteca l'Escorxador de Sant Celoni. La sessió s'inscriu en la programació de l'Hora del Conte i s'adreça especialment a infants d'a partir de 4 anys. Les places per assistir-hi són limitades i per aquest motiu cal fer inscripció prèvia a la mateixa Biblioteca l'Escorxador de Sant Celoni. REDACCIÓ.

EN PRIMERA PERSONA

FERRAN CATARINEU PRAT, fcatarineu@hotmail.com · www.fcatarineu.blogspot.com

Demagògia hipotecària

Fa uns dies vaig veure una petita part de l'excel·lent programa d'en Josep Cuní. Tractava de dues sentències que recentment han donat per bona l'entrega de la vivenda hipotecada (dació) per pagar el deute amb el banc o caixa creditors. Val a dir que la meua opinió pot ser esbiaixada doncs en vaig veure una petita part però, per a sorpresa meua en un programa que considero molt seriós, es tractà el tema amb més demagògia que sentit comú. La valoració d'una finca per fer un préstec, per molta pressió que hi hagi per part de l'entitat de crèdit i també per part del comprador o del promotor, no ho oblidem, s'ha de moure d'una manera raonable dins dels valors de mercat en aquell moment. Acceptem que algunes vegades es van fer valoracions exagerades però en aquell moment la dinàmica d'un mercat a l'alça ho permetia.

El que s'ha produït ara és una baixa del valor de mercat i així una finca que es va valorar en 300.000 euros en el moment de fer la hipoteca ara segurament no troba comprador ni per 200.000. La conseqüència és que si el banc o caixa ha d'acceptar com a pagament total del préstec una finca que ha perdut el 30 o el 40 per cent del seu valor inicial la pèrdua per l'entitat creditícia és de tal magnitud, sumant els milers de casos que es produeixen degut a la crisi, l'atur i la inconsciència dels qui signaren una hipoteca molt per sobre de les seves possibilitats de pagament –per ètica cal que no tota la culpa la carreguem a bancs i caixes, també els compradors han d'assumir la seva part de responsabilitat–, es produiria (s'ha produït) un autèntic crac en el sistema de crèdit que s'afegiria a la situació de greu crisi bancària

que patim, que patim tots, no sols els bancs o caixes, també empreses i particulars. De fet el crac bancari ja s'ha produït sense la dació en pagament, cosa que l'agreuja en tal grau que no seria possible superar-lo sense una intervenció molt més dràstica de l'Estat.

La conseqüència seria d'una gravetat enorme. En primer lloc un Estat ja en fallida –encara que es dissimuli– es veuria (en part ja es veu) obligat a salvar econòmicament el seu sistema bancari si no volia que el país caigués en la més profunda i irreversible de les crisis de que se'n tingui memòria. I les entitats de crèdit haurien d'assegurar-se que no els tornés a succeir en el futur, haurien d'exigir unes garanties i aprimar en tal mesura les valoracions que paralyzarien l'activitat econòmica del país més enllà encara del que ja

està.

La dació del pis en pagament de la hipoteca és una mesura populista, m'atreveria a dir demagògica. I per sobre de tot, diguin el que diguin el parell de jutges que l'han acceptat (veurem que diran instancies judicials superiors) el que és contrari a tota idea de Dret és la retroactivitat. Vull dir que, bé que s'estableixi per llei la dació en pagament de l'immoble però sempre, naturalment, en les hipoteques de nova creació. Altra cosa és inacceptable en Dret.

Segurament una legislació que acceptés la dació en pagament faria que els bancs, per no arriscar-se a pèrdues no assumibles, atorguessin com a molt un 50 o un 60 per cent del valor de taxació que, d'altra banda, és el que es fa en els països més seriosos (llegiu els del nord d'Europa, no els

fa quatre dies feliçment despreocupats de l'Europa mediterrània). Una bona amiga holandesa que queda astorada amb l'alegria en que es tractaven els diners fins fa ben poc –fins que ens hem adonat que pinten bastos– m'explicava, al començament de la patacada monumental de l'economia espanyola en parlar de la irracional sobreabundància en la construcció d'habitatges, que a un holandès no li passaria mai pel cap fer una hipoteca per comprar un pis si abans no havia estalviat la meitat del seu valor. Això no és cap actitud estranya, és seny, el mateix seny que tenien els catalans abans i que ara, malauradament, ja és una característica històrica que no té res a veure amb la idiosincràsia dels catalans actuals. Potser la crisi tornarà a posar les coses on toca i es podrà tornar a parlar del seny català amb propietat.